

4 Joan Margarit*

A LEMEZZÁTSZÓ

Fa bútordarab volt, nagy és sötét,
fényesre csiszolt, mint egy tükör:
apámon kívül soha senki nem kezelhette.
Mindig ugyanazt a felvételt játszotta le rajta,
mintha kétségbeesetten keresné
az okát, miközben hallgatja, hogy az
miért érkezik el valahova.

Robert Schumann zongoraversenye,
Friedrich Gulda előadásában.
Most én szoktam hallgatni, és emlékezem
egy lapos házikók övezte Las Palmas-i utcára,
mindegyik tetőn egy kecske,
a háttérben a tenger.

* Joan Margarit bilingvis katalán költőnek ítélte a nemzetközi zsűri a 2019-es Cervantes díjat, a spanyol nyelvű irodalom legrangosabb elismerését. Ez alkalomból közlünk válogatást utóbbi éveinek költészetéből fordítója összeállításában.

BÉKE VELE

Olvasás közben kiemelt dolgokat:
minthogyha égő ház volna a könyv.
Elméje valami egyértelműt és elvontat keresett,
amit elrejtettek előle.
Oldalakat borított el a sok aláhúzás,
fekete és színes, egyik a másikon,
toll- és ceruzavonalak.
Az ő aprólékos, kusza önarcképe.

Kifejezése fokozatosan
bosszúsra változott, jelezve,
hogyan nagy járatlanságában
eltévedt.

Később csendes,
ártatlan mosoly suhant át arcán.
Nem ismert engem:
azon területek része voltam, melyeket
ilyen fáradtsággal nyert vissza a tengertől,
és amelyeket a tenger máris újra elöntött.

6 NEM VOLT HOSSZÚ VAGY NEHÉZ

Eljött az idő,
mikor már nem fáj az elfecsérelt élet,
mikor fölöslegesen gyúl a vágy,
és az irigység el van feledve. Bölcs
és szükséges veszteségek ideje ez,
nem a megérkezése, hanem a távozásé.
A szeretet most végül
egybevág az értelemmel.
Nem volt hosszú vagy nehéz.
Oly idő ez, melyben csak távlattal
mérhetem a magányt.
Az oltalmazó szomorúság ideje.

KOCCINTÁS

7

Közelebb, túl azon, amit soha senki nem fog tudni,
emeljük poharunkat.

Látjuk tüzünket, mindketten a másik szemében.

Egy férfi és egy nő abban a pillanatban
tévedhet.

De a pillanat sose jön vissza.

8 FOKOZATOSAN ELHALKUL

Ne sajnáld, aki voltál,
mert a sajnálat túl rövid:
nem ad időt felépítened bármit is.
Éjszaka, egy kis reptéren,
egy felszálló gépet figyelsz.
Egyre kevésbé hallatszík.
Határozottan úgy érzed, hogy
remény nélkül múló éveid most (már?)
életed legjobbjai.
Van más költészet, mindig lesz,
ahogy más zene is. A süket Beethovené.
Amikor semmi nem hallatszík.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

